

ธรรมนอก ธรรมใน

- เราพุทธสาวกเราเกิดมามีบุญเหมือนกับเราเกิดมาในตระกูลของเศรษฐี •

ท่านทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันเพื่อฟังธรรม ธรรมะมีอยู่ ๒ ประเภทคือธรรมะนอกกับธรรมะใน ธรรมะนอกหมายถึงธรรมะที่เราเรียนรู้ตามคัมภีร์ตามตำรับตำรา เพื่อเป็นแนวทางให้เราใช้ในการปฏิบัติ เหมือน ๆ กับเราเรียนแผนที่ ธรรมดาการเรียนแผนที่ของบ้านของเมืองหรือภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก เราสามารถที่จะรู้และเข้าใจตามแผนที่และตำรับตำรานั้น ๆ เพราะฉะนั้นการเรียนปริยัติธรรม ก็เหมือน การเรียนแผนที่ จำเป็นด้วยหรือการเรียนปริยัติธรรม คำตอบก็คือว่าจำเป็นต้องเรียน ไม่เรียนไม่ได้ต้อง เรียน เพราะปริยัติธรรมคือคัมภีร์ไตรปิฎกเป็นหลักศาสนา เป็นศาสนาที่เป็นเหตุผลมีคัมภีร์ มีตำรับ ตำรา เป็นศาสนาที่มีประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ศาสนาที่ศาสนานอนหลับ ตื่นขึ้นมาแล้วทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนา เหมือน ๆ กับลัทธิอื่น ๆ

พระพุทธเจ้าของเราต้องสร้างบารมีมานับอสงไขยไม่ถ้วน ในเมื่อพระบารมีพร้อมแล้ว ก่อนที่จะ ได้สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ ต้องทรงสละชีวิตเข้าแลกกับคุณธรรมที่บรรลุนถึงขนาด ทรมานพระองค์ให้ได้รับความเหน็ดเหนื่อย ให้ได้ความลำบากเปล่า ๆ แทบจะเอาชีวิตไม่รอด กว่าจะได้ สำเร็จมายากเย็นสักเพียงใด

เราพุทธสาวกเราเกิดมามีบุญเหมือนกับเราเกิดมาในตระกูลของเศรษฐี คุณพ่อคุณแม่ของเรา มีพร้อมให้หมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเราจะรักษาทรัพย์สมบัติของพ่อแม่ให้คงอยู่เราต้องมีวิชาความรู้ วิชาความรู้นั่นคือปริยัติธรรม ปริยัติธรรมเป็นความรู้ในตำรา เป็นธรรมะนอกคือนอกจากตัวของเรา อย่างดีเราก็เพียงแค่อาศัยจิตหรือใจเป็นผู้ทรงธรรม แต่มันก็เรื่องนอก ๆ ยังไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่เรา

ที่นี้ปัญหาสำคัญเรื่องธรรมะในคือหมายถึง ในกายวาจาของเรา นี่เป็นสิ่งที่เราจะศึกษาให้รู้ ให้ เข้าใจ ดังนั้นธรรมะแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ตามหลักแห่งปริยัตินั้น เราฟังแล้วมันก็มากมายเหลือคณไม่ ทราบได้ว่าจะปฏิบัติยึดเอาธรรมะข้อไหนมาปฏิบัติ มันจึงจะได้ประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันของเราอย่างแท้จริง อันนี้ปัญหาของชาวพุทธที่เราจะเข้าใจ ความรู้ความเห็นที่เราปฏิบัติมัน เราจะยึดหมายเอาอะไรเป็นสาระ สำคัญ จะไปเอาเรื่องรู้เห็นนรกสวรรค์ เห็นภูตผีปีศาจ เทวดา อินทร์พรหม ยมยักษ์นั้นหรือเป็นผลงาน ที่เราจะฟังได้ ถ้าเราจะไปยึดเอาสิ่งนั้นเป็นผลงานมันจะไกลจากความจริง ถ้าอย่างนั้นเราควรจะรู้อะไร เราควรจะรู้กายวาจาและรู้จิตของเราว่า กายวาจาและจิตของเรา นี่ เป็นสิ่งที่ได้มาด้วยบุญกุศล นักปราชญ์ผู้เป็นอริยชนเคยกล่าวว่า ร่างกายนี้เป็นสิ่งที่เราได้มาด้วยบุญ ได้มาแล้วควรจะทะนุถนอม รักษา มีเสื้อผ้าดี ๆ ควรจะหาไว้ใส่ มีอาหารดี ๆ ควรจะหามาเลี้ยง มีเครื่องประดับตกแต่งที่สวยงาม ควรจะตกแต่งใส่ให้บ้าง มีที่นอนดี ๆ ควรจะหาให้นอน มีบ้านดี ๆ ควรจะหาให้อยู่ นักปราชญ์ท่าน ว่าอย่างนั้น ทำไมท่านจึงว่าอย่างนั้น เพราะมันเป็นสิ่งที่ได้มาด้วยยาก กิจใจ มนุสสุภักุลาโภ การได้มา ซึ่งความเป็นมนุษย์นี้มันแสนยาก ต้องบำเพ็ญคุณธรรมคือมีศีล ๕ บริสุทธบริบูรณ มีกรรมบถบริสุทธบริบูรณ จึงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ที่บริบูรณที่มีจิตใจบริสุทธ

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

ถ้าอย่างนั้นคนที่มาเกิดเป็นมนุษย์ต้องมีศีล ๕ บริสุทธ์บริบูรณ์ มีกรรมบถบริสุทธ์บริบูรณ์กันทุกคนสิ ก็ไม่ถึงขนาดนั้น หมายถึงว่า ผู้เกิดมาแล้วเป็นมนุษย์สมบูรณ์มีร่างกายวรรณะสมบูรณ์จริง ๆ เราเกิดในตระกูลผู้ลากมากดีมีคั้งสมบูรณ์มีศีลธรรมประจำจิตใจพร้อมมาแต่กำเนิดแล้ว เมื่อเกิดมาแล้วมีศีลมีธรรม มายึดศีล ๕ เป็นหลักปฏิบัติ ยึดกรรมบถ ๑๐ เป็นหลักปฏิบัติ อันนี้ถ้าเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เรียกว่าเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์

ที่นี้คนที่ไม่มีศีล ๕ จะเกิดมาเป็นมนุษย์ได้ไหม ได้เหมือนกัน ท่านลองพิจารณาจิตใจของท่านดูบ้างซิว่า ตั้งแต่เกิดมานี้ ท่านเป็นมนุษย์สมบูรณ์ทุกลมหายใจหรือไม่ เข้าใจว่าท่านอาจจะมีบางครั้งที่มันขาดตกบกพร่อง

ไต่ธรรมะกับหลวงพ่อเมตตาหลวง

- เทศน์สอนคนให้ละโลภ โกรธ หลง สอนศาสนาผิด •

วันหนึ่งไม่ทราบเราคิดสนุกยังงี้ ไปหยอกผู้เฒ่า (หลวงปู่เมตตาหลวง) “หลวงปู่ไปเที่ยวเทศน์สอนคนให้ละโลภ โกรธ หลง สอนศาสนาผิดแล้ว”

“ไอ้บ้า ทั้งหลายเขาสอนให้ละกิเลส โลภ โกรธ หลง ไปเอาที่ไหนมาพูดวะ ว่าสอนให้คนละกิเลส โลภ โกรธ หลง สอนศาสนาผิด ใครสอนเธอมา”

“ไม่มีใครสอน ผมคิดของผมเอง ไม่มีใครจะไปตั้งใจละกิเลส โลภ โกรธ หลงได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ได้สอนให้ละกิเลส โลภ โกรธ หลง โดยตรง แต่เวลาท่านพูดไว้ ท่านพูดไว้ในระดับหนึ่ง ที่นี้ในเมื่อใครละกิเลส โลภ โกรธ หลง ยังไม่ได้ ท่านสอนให้ใช้กิเลส โลภ โกรธ หลง ให้มันเกิดประโยชน์โดยความเป็นธรรม”

“เธอมีอะไรเป็นหลักฐาน”

“ศีล ๕ ข้อ ทัฎฐธัมมิกัตถประโยชน์ ๔ กิเลส โลภ โกรธ หลงมีในใจ เอาให้มันเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนใจให้เกิดทะเยอทะยาน ในความอยากได้ออยากดี อยากมีอยากเป็น สิ่งที่มีมนุษย์ปรารถนา มีอยู่ ๕ อย่าง ลากคือผลประโยชน์ ยศ คือตำแหน่งหน้าที่การงาน สรรเสริญ คือชื่อเสียงอันดั่งงาม-สุขกาย-สุขใจ และอำนาจ ๕ อย่างนี้ทุกคนมีลัทธิที่จะแสวงหาแต่การแสวงหาควรจะมีขอบเขต ขอบเขตก็คือ ศีล ๕ ข้อ”

“แล้วเธอมีหลักฐานอะไรมายืนยัน”

การใช้กิเลสให้เป็นประโยชน์

- คนที่ยังติดอยู่ในโลก ให้แสวงหาผลประโยชน์ทางโลก •

มีทัฎฐธัมมิกัตถะประโยชน์ ๔ เป็นหลักฐานยืนยัน

อุฎฐานสัมปทา หมั่นขยันในการประกอบธุรกิจการงานหาผลประโยชน์ นี่คือหลักฐาน คนไม่มี ความโลภ ขยันไม่เป็น ที่นี้เมื่อได้ผลประโยชน์มาแล้ว...

หลวงพ่อเทียน

อารักขสัมปทา หัดตระหนี่ให้มาก ๆ คนไม่ตระหนี่ไม่มีโอกาสได้เป็นเศรษฐี ในเมื่อพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติและอำนาจ

กัลยาณมิตรตา สร้างความดีกับเพื่อนบ้าน แต่คนทั้งหลายไปตีความหมายว่าคบมิตรที่ดี แต่หลงพ้อเปลี่ยนว่า สร้างความดีกับเพื่อนบ้าน ให้เพื่อนบ้านเขารัก เคารพนับถือ บูชา จะได้เป็นกำลังช่วยรักษาชีวิต และทรัพย์สมบัติของเราให้มั่นคง

สมชีวิตตา เลี้ยงตนเองและครอบครัว ตลอดทั้งบริวารให้มีความสุขตามสมควรแก่ฐานะ อันนี้คือหลักฐานยืนยง

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าสอนธรรมะนี้ พระองค์สอนเป็นขั้นเป็นตอน คนที่ยังติดอยู่ในโลก ให้แสวงหาผลประโยชน์ทางโลก คนมีอินทรียกเกล้า แสวงหาผลประโยชน์ในทางธรรม เพื่อสวรรค์ คนที่มีอุปนิสัยสูง แสวงหาผลประโยชน์เพื่อมรรคผลนิพพาน ท่านสอนไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้

สัมปรายิกัตถประโยชน์ ประโยชน์ในภพหน้า คือสร้างบุญสร้างกุศล เพื่อสวรรค์

ปรมัตถประโยชน์ ประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพาน บำเพ็ญเพียรภาวนาเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพาน ท่านก็วางหลักเกณฑ์ของท่านไว้ดังนี้ แต่เราไม่เข้าใจคำสอนของท่านเอง ที่ว่าไม่เข้าใจคำสอนนี้ก็เพราะว่า ยังมีคนกล่าวประณามพระองค์ว่า สอนคนให้สิ้นโคธมกน้อย โดยกล่าวตู่ว่า สอนให้งอมืองอเท้า ให้ชี่เกียจชี่คร้าน แต่แท้ที่จริง เราไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ต่างหาก สิ่งใดที่พระองค์สอนมานั้นนะ **ปุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ** เป็นหลักฐานในคำสอนของพระองค์ พระองค์รู้เรื่องในอดีตชาติของพระองค์ พระองค์เคยเกิดเป็นอะไร เพราะบุญกรรมอะไร **ทำบาปสิ่งนี้ตายแล้วตกนรกขึ้นสวรรค์** พระองค์เคยทำสิ่งนี้มาก่อนเราแล้ว **ทำบุญสิ่งนี้ตายแล้วได้ขึ้นสวรรค์มา พระพรหมในพรหมโลก ทั้ง ๓ อย่างนี้** พระองค์ได้ปฏิบัติมาแล้ว ได้ลองของมาแล้ว **ไฟนรกมันร้อน พระองค์เคยเอาเท้าแหยมมาแล้ว สวรรค์มันเยือกเย็น พระองค์เคยไปสัมผัสกับสวรรค์มาแล้ว**

เพราะฉะนั้นคำสอนของพระองค์ สิ่งที่เป็นบาปเป็นบุญมันเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ลองของมาแล้วทั้งนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้าตื่นขึ้นมาแล้วเทศน์สอนคนไม่ใช่ชนิดที่ว่านอนหลับแล้วฝันไป ไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นเรื่องที่พระองค์ได้ทดสอบมาด้วยพระองค์เอง เพราะฉะนั้นใครยังไม่รู้แจ้งเห็นจริง เชื่อพระองค์เอาไว้ก่อน รับฟังเอาไว้ก่อน อย่าไปหัดลองของเหมือนพระองค์ ลองแล้วเราก็มารู้ อย่างเรา ๆ นี้ไม่รู้หรอก เชื่อพระองค์ว่าเคยลองมาแล้วทดสอบมาแล้วทุกอย่าง

ในเมื่อเราละกิเลสไม่ได้...

- พระพุทธเจ้าท่านจึงให้ยึดศีล ๕ เป็นหลักปฏิบัติ •

อุบายสำหรับตัดทอนกิเลสความชั่วฝ่ายบาปให้น้อยลงหรือหมดไป คนเรามีความโลภคือความอยากได้ มีความโกรธเกิดจากความไม่พอใจ มีความหลงในสิ่งที่เราติดพัน ความโลภเป็นกิเลสที่ชั่วช้าลามก เป็นอกุศลมูล เป็นรากเหง้าของอกุศลคือความบาปทั้งปวง พระพุทธเจ้าสอนให้เราละ ละโลภ ละโกรธ

ละหลง แต่ถ้าเราละไม่ได้ พยายามหักห้ามจิตใจอย่าให้ประพุดล่วงเกินศีล ๕ ข้อ ข้อใดข้อหนึ่ง คือไม่ล่วงเกินในสิ่งที่เบียดเบียน เช่น การฆ่า เบียดเบียน ช่มเหล่ง รังแก อิจฉาตาร้อน เป็นต้น อันนี้เราตั้งใจละเอาได้ การกระทำ การกระทำที่เราทำด้วยกาย วาจา และคิดด้วยใจ มูลเหตุมันเกิดจากความโลภ ความโกรธ และความหลง

เพราะฉะนั้น ในหลักศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าท่านจึงให้ยึดศีล ๕ เป็นหลักปฏิบัติ การกระทำสิ่งใดที่ไม่ผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง แม้จะทำด้วยความโลภ ก็ทำลงไป แต่ขอให้เป็นการทำดี เราใช้ความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้เป็นสิ่งที่กระตุ้นเตือนจิตใจของเราให้เกิดมีความทะเยอทะยานในความอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น

สิ่งที่มนุษย์พึงประสงค์มีอยู่ ๕ อย่าง คือ

ลาภ ได้แก่ ผลประโยชน์ คือ ทรัพย์สินเงินทองและวิชาความรู้

ยศ ได้แก่ เกียรติยศ ยศถาบรรดาศักดิ์ เรามียศเป็นนาย มียศเป็นเด็กชาย เราต้องการอยากจะทำให้ยศของเราสูงขึ้น เราต้องใช้ความโลภของเราเป็นเครื่องเตือนใจของเราให้เกิดความทะเยอทะยาน ในความอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น สร้างความโกรธในสิ่งที่มันจะทำให้เราเสียประโยชน์ และสร้างคุณธรรมให้มาโกรธความโลภ เอาความโลภมากกระตุ้นให้เราขยันเรียน เอาความโลภมากกระตุ้นให้มันขยันในการฝึกหัด คือขยันในการฟัง การถาม การคิด การขีดการเขียน สุ จิ ปุ ลิ สุ-ฟัง ปุ-ถาม อะไรไม่เข้าใจ เราถาม ขยันถาม ลิ-ขีดเขียน คือฝึกหัดให้มันคล่องมือ เมื่อเราหมั่นเราขยัน เราเอาความโลภเป็นสิ่งที่กระตุ้นเตือนใจ ขยันฟัง ขยันถาม ขยันเขียน ขยันคิด การถามเป็นอุบายวิธีฝึกหัดปากของเราให้มีความกล้าหาญ ฝึกหัดนิสัยของเราไม่ให้อายครู โบราณท่านกล่าวว่า **อายครูไม่ได้ความรู้ อายชู้ไม่ได้อะไร** ถือหลักว่าเราต้องกล้า อะไรที่เราไม่เข้าใจต้องขยันถาม ฟังแล้วไม่เข้าใจต้องถาม ถามมาแล้วต้องฝึกหัด

ทรัพย์สิ่ง ๖ มของสัตว์โลก
ที่ตนได้มีมันมาด้วยสิ่งที่ดี
คือได้มัน แต่ตนมิได้ใจมัน
ดังได้ ๖ มของสัตว์โลก
คือ ลาภ ยศ ทรัพย์ สุข

หลวงพ่อเทียน

คือขีดเขียนให้มันคล่องตัว แล้วก็คิดหาอุปมาและเหตุผลในการกระทำนั้น ๆ ว่ามันเกิดประโยชน์อะไร เกิดคุณเกิดประโยชน์อย่างไร เป็นคุณหรือเป็นโทษ เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ถ้าเราทำดังที่กล่าวมาแล้ว ได้ชื่อว่าเราใช้ความโลภของเราถูกต้องทาง ใช้ความโกรธของเราถูกต้องทาง เพราะเราโกรธความโลภ โกรธความไม่มีความรู้ ในเมื่อเกลียดหรือโกรธความไม่มีความรู้ ความโลภ เราต้องขยันหมั่นเพียรในการเรียน เอาความโลภเป็นแรงกระตุ้นเตือน

สิ่งที่มนุษย์ปรารถนาในข้อต่อไป คือ **ชื่อเสียงอันงาม** การสร้างชื่อเสียงให้โด่งดัง หรือชื่อเสียงอันงาม ขยันเรียน มีความประพฤติสุภาพเรียบร้อย ชายประพฤติเป็นสุภาพบุรุษ หญิงประพฤติตนเป็นสุภาพสตรี เรียกว่าอยู่ในกฎเกณฑ์ที่เป็นสุภาพชนโดยยึดศีล ๕ เป็นหลัก

ในเมื่อเราประพฤติได้ดังที่กล่าวมา **เราก็มีความสุขกายสุขใจ** แม้ว่าเราจะปรารถนาวิชาความรู้ หรือทรัพย์สมบัตินานัปการ ความมุ่งหมายอยู่ที่ความสุภาพและสุขใจ เราเกิดมาในชีวิตหนึ่ง ๆ มาเป็นคนร่วมโลกเขา เราควรจะพยายามหาความสุขกายสุขใจในทางที่ชอบด้วยหลักศีลธรรม หลักกฎหมายปกครองบ้านเมือง และหลักเหตุผล จึงจะได้ชื่อว่าปัญญาชนผู้นับถือพระพุทธศาสนา

ประการสุดท้าย คือ **อำนาจ** ได้แก่ ความเป็นใหญ่ การสร้างอำนาจ เราต้องพยายามสร้างตัวเองให้มีอำนาจบังคับตัวเองให้ได้ เวลาขี้เกียจบังคับให้มันเกิดความขยัน เวลามันอึดอาด ลุกยาก นั่งยาก ก็บังคับให้มันคล่องแคล่วว่องไว เวลามันเกิดขี้ขลาด บังคับให้มันเกิดความกล้าหาญในทางที่ชอบ มีความประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตน ประพฤติอ่อนโยนนอบน้อมต่อผู้หลักผู้ใหญ่ สุภาพบุรุษเป็นผู้ประพฤติอ่อนน้อม แต่มีความเข้มแข็ง เพราะเขามีสุขภาพกายดี สุขภาพจิตดี จึงเป็นผู้มีดีพร้อม เมื่อเขามีดีพร้อม เขามีอำนาจในตัวของเขาเอง เมื่อได้รับการศึกษาเล่าเรียนเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ สำเร็จปริญญาโท เอก มา ในเมื่อเราไปทำธุรกิจส่วนตัว เราก็มีอำนาจในหน้าที่ของเรา เมื่อรับราชการ เราก็มีอำนาจหน้าที่ตามที่ราชการมอบหมายให้ เรามีอำนาจที่จะทำอะไรโดยไม่มีใครขู่เข็ญบังคับ เราทำด้วยความพอใจ โดยอาศัยกติกา คือ กฎหมาย ระเบียบ ศีล ๕ เป็นเครื่องประกันความปลอดภัย

เหล็กไหล “เสียงบารมี” (๒๕๓๘)

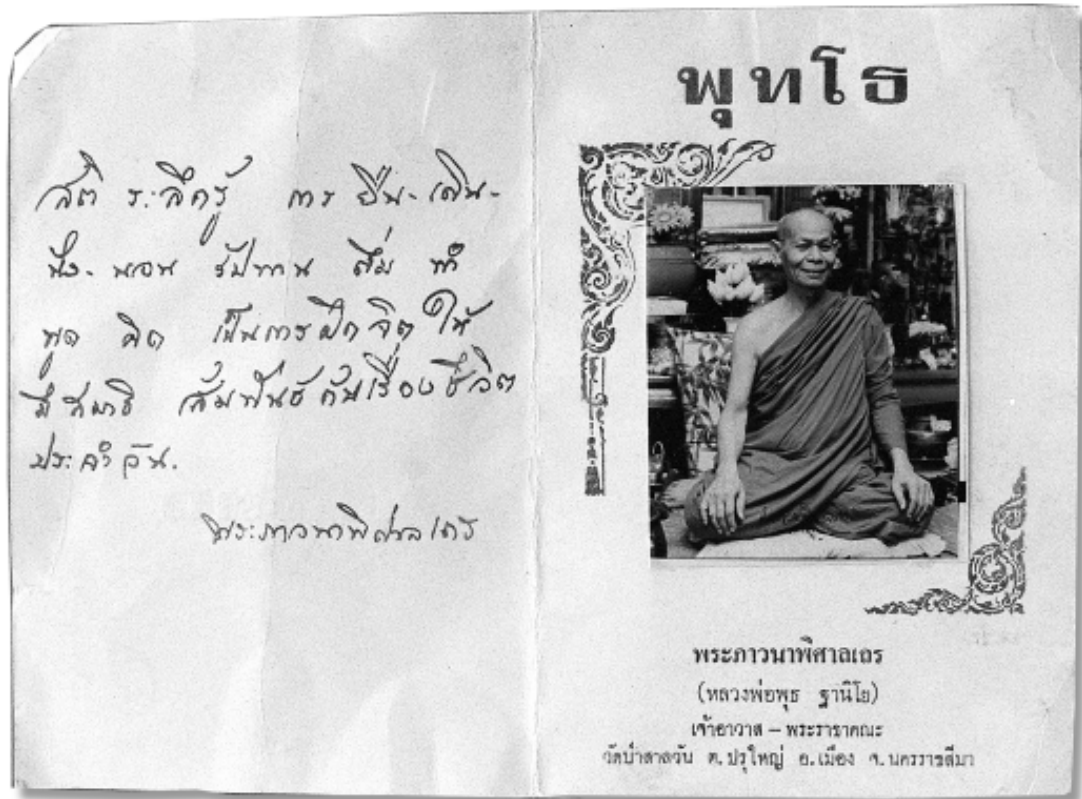
- ประเดี๋ยวภายในสามวันแล้วท่านจะไปอยู่ในดอกบัว •

สิ่งที่หลวงพ่อบรรณานี้มันสำเร็จหมด ยังเหลือแต่พระนิพพานอันเดียวเท่านั้น **อยากได้พระสมเด็จ** ท่านก็มาเอง **อยากได้เหล็กไหล** ก็มาเอง **เพราะอาศัยการปฏิบัติปฏิบัติชอบ** คนเขาเที่ยวหาจนจะเป็นจะตายฆ่ากันตายนับไม่ถ้วน ต้มแกงกัน เขาก็ยังไม่ได้ ตายทั้งเฉย ๆ หลวงพ่อก็มีแต่สวดมนต์ก็มีผู้เอามาให้

สิ่งมงคลอีกอย่างที่หลวงพ่อดีมาอย่างประหลาด คือเหล็กไหล ซึ่งได้มาประมาณปลายปี ๒๕๓๘

พระให้มา..ก่อนอื่นเขาให้แต่งขันธุ์ ๕ ไปวางไว้หัวเตียง ดอกไม้เขาให้เอาดอกบัว..แต่เอาดอกบัวตูม ดอกบัวบานไม่เอา พอเสร็จแล้วก็เอาไว้หัวเตียง แล้วเขาก็เอาใส่มือให้ พอใส่มือให้ถุงมือไปฝั่งสระ ล้างให้ปาลงในน้ำ

หลวงพ่อผ่องใส

เวลาท่านเลิกแล้วท่านก็เข้าสมาธิของท่าน ท่านไม่ได้หลงงมงายในเรื่องหมู่นี้.. ท่านเป็นพระที่ทั้งฉลาด ทั้งตลก และตลกเข้าท่า ตลกคออไม่ขาด

พระสมเด็จในประวัติที่ท่านสร้างพระนี้ ท่านไม่เคยจำหน่าย ไม่เคยขาย มีแต่แจก กรุงเทพฯ เกิดโรคคอหิวน้ำ ท่านก็ระดมสร้างพระสมเด็จแจก แจกให้เอาไปแช่น้ำกินแก้โรคคอหิวน้ำ สมเด็จทรงโกเชอร์นี้ เพราะฉะนั้นการปฏิบัติปฏิบัติชอบนี่นอกจากจะได้คุณธรรม แล้วยังพลอยได้วัตถุดามหลังมาด้วย เป็นผลพลอยได้

• ทำไมชอบส่องพระ •

หลวงพ่อส่องพระนี้มีพระองค์หนึ่งมาว่า “อ้าย หลวงพ่อยังติดพระเครื่อง”

“ผมคิดว่าติดพระเครื่องดีกว่าไปติดสาวเดี”

อยู่มาไม่นานคนที่ว่าหลวงพ่อนี้สึกไปโคโรไลเลย สาวมาหลอกให้สึก

ดูพระดีกว่าดูสาว ๆ อันนั้นมันจะไปได้ประโยชน์อะไร มันได้แต่เนรท ดูพระนี้มีแต่ได้สวรรค์ทำเตียว ดูให้มันซึ้ง ๆ ดูให้มันถึงจิตถึงใจ คุณนกระทั่งพระไปนั่งอยู่ในหัวใจ เพราะฉะนั้นพวกู้ไม่จริงดอกมันไปเที่ยวหาหมู่ว่างมงายอย่างนั้นอย่างนี้